

Les darreres eleccions legislatives a l'Índia han posat de manifest la voluntat de canvi del poble hindú. El Partit del Congrés liderat per Narasimha Rao, que ha governat el país des de la independència dels britànics, ha estat el gran derrotat.

El Partit del Congrés perd el poder

En l'altra pàgina, el líder del Partit del Congrés i primer ministre, Narasimha Rao. Dalt, Phoolan Devi, una de les grans protagonistes d'aquests comicis.

Els primers resultats confirmen la victòria del Partit Bharatiya Janata.

El Partit del Congrés, que ha governat l'Índia des de la independència dels britànics amb dues breus interrupcions, ha estat el gran derrotat en les eleccions legislatives de l'Índia. Els primers resultats confirmen la victòria del Partit Bharatiya Janata (BJP), que es presenta com a defensor de la cultura i de la religió hindú, encara que sembla que no aconseguirà la majoria absoluta de la cambra baixa (Lok Sabha). La necessitat de pactes per formar un govern estable beneficia la tercera força d'aquesta consulta, la coalició Front Nacional Front d'Esquerres, que ha recollit els vots de les castes i classes socials més baixes del segon país més poblat del planeta després de la Xina.

La consulta s'ha dividit en cinc fases per permetre el trasllat dels soldats encarregats de la seguretat. Les dues últimes jornades, el 23 i 30 de maig, seran a l'estat de Jammu Caixmir, de majoria musulmana. Caixmir és escenari de l'enfrontament, des de l'any 89, entre un grup independentista i l'exèrcit indi, en un conflicte que ha causat més de vint mil morts.

Només saber els primers resultats desfavorables, el líder del Partit del Congrés i primer ministre, Narasimha Rao, va admetre la derrota. Durant la llarga campanya electoral per l'immens país (3,2 milions de quilòmetres quadrats), Rao es va presentar com a garant de la unitat de

l'Índia davant el BJP, que fomenta, segons ells, les divisions de caire religiós. El laïcisme, adoptat per Mahatma Gandhi en temps de la lluita no violenta contra els britànics, perilla amb l'ascens del BJP, opinen alguns politòlegs.

Això no obstant, el debat electoral ha estat dominat per la situació econòmica i la corrupció.

La derrota del Partit del Congrés és seguida amb preocupació pel Pakistan, els Estats Units, Rússia i la Xina.

El primer ministre va emprendre una política oberturista a partir del 1991; una política que li ha donat alguns bons resultats, amb un creixement del 6% anual. Els sindicats i els partits d'esquerres acusen Rao de fer una política de signe tecnocràtic allunyada dels interessos de la majoria de la població.

La tortuga índia. Les privatitzacions de les empreses públiques, especialment en els sectors de telecomunicacions, electricitat i transports, la reducció

d'aranzels i la devaluació de la rúpia no han afectat el nivell de vida de la població. En canvi, els defensors de la política econòmica consideren que Rao ha estat valent trencant un dogma del temps de la independència: el de l'autosuficiència, preconitzat per Jawarharlal Nehru.

La revista britànica *The Economist* es demanava, en un dels últims números, si l'Índia era un tigre o una tortuga. Admetia que les decisions de Rao havien obert l'economia a les inversions estrangeres, però opinava que restava molta feina a fer en la liberalització completa dels sectors econòmics. Entre els perills que amenaçaven la política del Partit del Congrés destacava la burocràcia, els sindicats i els estats. Per a una publicació que defensa el lliure mercat per damunt de tot, el fet que alguns presidents dels estats haguessin subvencionat aliments de primera necessitat era un pecat mortal. *The Economist* es referia a l'estat d'Andhra Pradesh, on el govern local ha venut als més pobres arròs a unes quantes rúpies el quilo, molt per sota el preu de mercat. La revista assegurava, en la seva anàlisi, que l'Índia solament se'n sortiria, si aconseguia un creixement sostingut del 8%, una xifra que li permetria de deixar de ser tortuga per situar-se en la categoria zoològica dels tigres asiàtics, adorats pel neoliberalisme de tot el món.

En la campanya també s'han airejat els casos de corrupció,

freqüents durant els cinc anys de gestió de Rao. Set membres del seu govern s'han vist obligats a dimitir per implicació en corrupcions de tota mena. Una plaga que també ha afectat el carismàtic líder del Bharatiya Janata, Lal Krishna Advani, que hagué de renunciar a presentar-se de candidat, substituït per Atal Bihari Vajpayee.

El BJP ha sabut recollir el vot dels descontents amb la política de Rao, especialment les classes altes, i dels qui creuen que l'essència cultural i religiosa hindú és amenaçada per les altres minories, sobretot la musulmana. A diferència del Pakistan, l'Índia es va dotar, en el moment de la independència, l'any 1947, d'una constitució laica que garanteix les diverses manifestacions religioses. Però, de fet, els hindús —uns 800 milions de persones, dels 940 del país— se senten majoria i no els agrada de compartir el poder amb els musulmans, que són uns cent milions.

Musulmans i hindús. Els enfrontaments entre hindús i musulmans ja van causar més de tres mil morts fa quatre anys, quan els dirigents del BJP van organitzar una marxa sobre Ayodhya, a l'estat d'Uttar Pradesh, considerada una de les ciutats santes de l'hinduisme. Els extremistes, obeint les consignes incendiàries del partit que ara ha guanyat les eleccions, van destruir la mesquita d'Ayodhya, perquè la consideraven edificada sobre un temple hindú. La reacció dels musulmans, òbvia en vist d'aquesta provocació, va originar una veritable batalla campal entre totes dues comunitats, que es va estendre per les gran capitals índies.

La derrota del Partit del Congrés també és seguida amb preocupació pel Pakistan, els Estats Units, Rússia i la Xina. Amb el Pakistan hi ha una rivalitat per l'hegemonia regional que es remunta al moment mateix de la independència, quan els líders musulmans, encoratjats pels britànics, van decidir de crear un es-

La tragèdia de la nissaga Gandhi

El primer ministre indi, Narasimha Rao, ha estat víctima de la corrupció, d'una política econòmica mal vista per alguns sectors de la població i també de les lluites entre les famílies del Partit del Congrés. Rao mai no ha entusiasmat els dirigents del partit, que el consideraven amb poc carisma i poca mà dreta per a governar un país de quasi mil milions de persones i tan heterogeni culturalment. El primer ministre va ser el candidat de consens, després de l'assassinat de Rajiv Gandhi durant la campanya electoral de les eleccions anteriors, del 1991. La majoria dels dirigents del Partit del Congrés preferien que hagués continuat la dinastia dels Gandhi amb Sònia, la vídua de Rajiv. Sònia, amb bones paraules, va rebutjar una oferta tan enverinada com estrambòtica. S'imagina ningú un país, on conviuen hindús, musulmans, sikhs, budistes, parsis, dirigit per una italiana, encara que parli l'hindi i digui que se sent índia fins al moll dels ossos?

Rajiv va ser assassinat per un terrorista tàmil, que protesta-va per la intervenció de l'exèrcit indi en el conflicte de Sri

Rajiv Gandhi.

ARXIU / EFE

Lanka. Els tàmls de l'illa que hem conegut als llibres de batxillerat amb el nom de Ceilan reclamen una estat a les zones habitades majoritàriament per ells.

La mare de Rajiv, Indira, també va ser assassinada. Un dia d'octubre del 1984, quan es passejava pel palau, va ser abatuda pels trets disparats pels sikhs de la seva guàrdia. Els botxins es venjaven així de l'assalt per l'exèrcit, uns mesos abans, del Temple Daurat d'Amritsar, venerat com el lloc més sagrat del sikhisme. La mort de l'enèrgica Indira va accelerar l'ascens de Rajiv, que mai no havia amagat

que no li agradava la política. Ell es trobava més bé fent vida de burgès, amb la família i treballant de pilot a Indian Airlines. Rajiv no havia estat el preferit d'Indira. Però la tragèdia que persegueix els Gandhi ja s'havia encarregat de fer una mala jugada a la primera ministressa. El seu fill Sanjay, a qui havia ensenyat els secrets de governar un país tan complex i de dirigir un partit ple d'oportunistes, va morir en un accident aeri al 1980, quan ja se li endevinaven les qualitats de la mare —mà dura i maquiavel·lisme— i de l'avi Nehru —el populisme. A. C.

EL TEMPS

vol crear una xarxa per a augmentar la seva difusió
Necessita **COL-LABORADORS/ES COMERCIALS** a la ciutat de

Lleida

ES REQUEREIX

Creure en la necessitat d'un mitjà de comunicació útil per al conjunt dels Països Catalans
Facilitat de contacte i relació amb persones i col·lectius interessats en el nostre país i la seva cultura.
Temps parcialment disponible

S'OFEREIX

Integració en un equip humà obert i dinàmic
Contracte mercantil amb comissions i incentius en consonància amb l'esforç i els resultats

Interessats, escriviu a:

EL TEMPS

Aribau, 15, 4t 2a

08011 BARCELONA

(telèfon i adreça de contacte, imprescindible)

tat separat. Els indis han guanyat totes les guerres als paquistanesos (l'última va ser la de Bangladesh, al 1971), però no han aconseguit de doblegar-los. El Pakistan ha compensat la seva inferioritat militar i demogràfica amb el seu protagonisme en alguns conflictes, com ara l'Afganistan, i amb una aliança amb els Estats Units.

El Caixmir és el punt calent d'aquesta pugna entre dos gegants: el Pakistan, que en reclama la sobirania, ocupa una part del territori, i la Xina n'ocupa una altra.

Amb la Xina les relacions també són tenses, sobretot des de la guerra del 1962, en la qual els soldats de Mao Zedong van apoderar-se d'una part del Ladakh. Als xinesos, no els ha agradat mai el festeig dels dirigents indis amb Moscou, ni que donin suport als nacionalistes tibetans. El dalai-lama viu al nord de l'Índia des de la seva expulsió del Tíbet pels xinesos, l'any 1959.

Antoni Castel